RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 66.076 van 24 april 1997
in de zaak A. 73.146/VII-15.191.

In zake : de b.v.b.a. I.V.R.,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. I.V.R. op 5 februari 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 20 december 1996 waarbij haar beroep aangetekend tegen de beslissing van 10 juli 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende weigering van de vergunning om een bedrijf voor de productie en reconditionering van vaten van 200 en 250 liter, gelegen te 9255 Buggenhout, Brielstraat 33, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding en wijziging ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 maart 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat D. DE GREEF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. De b.v.b.a. I.V.R. is opgericht bij notariële akte van 15 januari 1996. Zij wenst een inrichting uit te baten voor (hoofdzakelijk) het reconditioneren van vaten. Het reconditioneren van vaten gebeurt ofwel door uitbranden ofwel door uitspoelen.

De partijen zijn het erover eens dat verzoekster eveneens op 15 januari 1996 een hinderlijke inrichting aankocht van de n.v. ALVAT, die op 19 december 1995 failliet was verklaard.

Aan de n.v. ALVAT werd op 13 februari 1987 door de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen voor een termijn van 20 jaar een vergunning verleend tot het exploiteren van een bedrijf voor het reconditioneren van vaten, gelegen aan de Brielstraat nr. 33 te Buggenhout. In beroep, bij ministerieel besluit van 22 augustus 1989, werd aan de n.v. ALVAT een vergunning verleend tot 13 februari 1997 voor het uitbaten van een inrichting voor het opslaan, uitbranden en chemisch reinigen van onbruikbare metalen vaten die afvalresten bevatten. Op 16 november 1987 leverde de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij aan de n.v. ALVAT een vergunning af voor het lozen van ander dan normaal huisafvalwater met een maximumdebiet van 20 m^3 per dag in de Schelde voor een termijn verstrijkend op 1 september 2011.

Met een besluit van 19 februari 1996 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen akte van de melding van de overname van de inrichting van de n.v. ALVAT door de b.v.b.a. I.V.R..

Bij de vroegere exploitant, de n.v. ALVAT, waren er blijkbaar nogal wat problemen gerezen, onder meer doordat heel wat afvalstoffen achtergelaten werden op het terrein, en volgens OVAM en de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen de bodem verontreinigd is.

De verzoekende partij stelt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat zij in februari 1996 het bedrijf terug trachtte op te starten na de overname van de bestaande vergunningen en onder afspraak met OVAM van onder meer de sanering van de door de n.v. ALVAT achtergelaten afvalstoffen.

De inrichting is volgens het gewestplan Dendermonde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, gelegen in een industriegebied, op een afstand van 15 meter van een woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter, grenzend aan een woongebied met landelijk karakter en op 150 meter van

een natuurgebied gelegen aan de overzijde van de Schelde.

Op 22 februari 1996, 3 dagen na de aktemelding van de overname van de inrichting, gaat de burgemeester van Buggenhout over tot de verzegeling van de verfspuitinstallaties omdat daarvoor geen vergunning voorhanden was.

1.2. Daar ingevolge voornoemde zegellegging de productie feitelijk onmogelijk was geworden dient de verzoekende partij op 29 februari 1996 bij de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor een inrichting voor het reconditioneren van vaten.

1.3. Op 10 juli 1996 weigert de bestendige deputatie de gevraagde vergunning.

1.4. Met een schrijven van 31 juli 1996 stelt de verzoekende partij tegen het voornoemde deputatiebesluit beroep in bij de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu. In dit beroepsschrift bekritiseert de verzoekende partij de weigeringsmotieven van het bestreden deputatiebesluit (scheuren in de vloer, geluidshinder, problematiek van de bodemverontreiniging, ontwaarding van de eigendommen, complexiteit van de situatie). Wat betreft de bodemsanering stelt de verzoekende partij dat het niet zeker is dat de bodem zwaar verontreinigd zou zijn, dat er geen juridische grond is om de milieuvergunningsverlening te koppelen aan de bodemsanering, dat er in haren hoofde geen saneringsplicht noch een onderzoeksplicht bestaat.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

(a) Op 13 augustus 1996 stelt AROHM dat het niet opportuun is een advies uit te brengen, vermits het beroepsschrift enkel betrekking heeft op de uitbatingsvoorwaarden die geen impact op de materie ruimtelijke ordening hebben.

(b) Op 26 augustus 1996 herneemt de Vlaamse milieumaatschappij een eerder uitgebracht advies dat voorwaardelijk gunstig was.

(c) Op 3 september 1996 brengt de administratie gezondheidszorg een ongunstig advies uit. In het advies staat onder meer te lezen :

> "Gezien de aard en de ligging van het bedrijf nabij een woonkern, kunnen we stellen dat het bedrijf niet meer thuishoort op de huidige vestigingsplaats.
>
> Bovendien is de bodem van de werkplaatsen en van de opslagruimten niet volledig vloeistofdicht, en heeft een bodemonderzoek uitgewezen dat de bodem reeds verontreinigd is zodat het terrein conform het bodemsaneringsdecreet gesaneerd dient te worden vooraleer er opnieuw kan gestart worden met het productieproces.
>
> Rekening houdend met de volksgezondheid kunnen we geen gunstig advies geven voor de verdere exploitatie van deze inrichting omdat de hinder voor mens en milieu niet tot een aanvaardbaar niveau te beperken is".

(d) Op 9 september 1996 verleent OVAM een gunstig advies voor een proefvergunning voor een termijn van 2 jaar en mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan, met name onder meer dat de vatenuitbrandlijn pas kan worden geëxploiteerd nadat de met het vergunningsbesluit van 22 augustus 1989 opgelegde naverbrandingskamer en rookgasbehandeling geïnstalleerd en operationeel zijn, dat alle resterende afvalstoffen binnen de 10 maanden na het toekennen van de vergunning moeten worden afgevoerd naar hiertoe vergunde verwerkingsinrichtingen volgens een door OVAM goedgekeurd verwijderingsplan, en dat de verontreinigde bodem onder toezicht van de OVAM dient te worden gesaneerd conform het goedgekeurde

saneringsproject. Ook worden enkele voorwaarden voorgesteld met betrekking tot de te reconditioneren vaten.

(e) Op 3 oktober 1996 adviseert de afdeling milieuvergunningen van AMINAL de gevraagde vergunning te verlenen voor een proeftermijn van twee jaar, behoudens wat betreft de opslag van zoutzuur en de exploitatie van zoutzuur- en neutralisatiebaden, en met inachtname van bepaalde voorwaarden. Die voorgestelde voorwaarden hebben onder meer betrekking op luchtverontreiniging en geurhinder; er wordt voorgesteld de vatenuitbrandoven aan te passen volgens de aanbevelingen gedaan in de studie die bij het aanvraagdossier gevoegd werd om een volledige en schone verbranding te bekomen. Met betrekking tot de geluidshinder wordt voorgesteld alle transport en het laden en lossen van vrachtwagens te verbieden tussen 19 uur en 7 uur en een akoestisch onderzoek te laten uitvoeren waarin maatregelen zijn opgenomen om de geluidshinder te beperken. Voorts worden voorwaarden voorgesteld met betrekking tot de te reconditioneren vaten en wordt tevens voorgesteld alle nog op het terrein aanwezige afvalstoffen afkomstig van de vorige exploitant binnen een termijn van 10 maanden na de toekenning van de vergunning af te voeren naar een hiertoe vergunde verwerkingsinrichting volgens een door de OVAM goedgekeurd verwijderingsplan. Ook wordt gesteld dat de verontreinigde bodem onder toezicht van de OVAM dient te worden gesaneerd conform het goedgekeurde saneringsproject.

In het advies wordt onder meer overwogen :

"Overwegende dat de exploitant verklaart dat in de toekomst enkel vaten zullen uitgebrand worden die vruchtensappen bevat hebben en bijgevolg geen gevaar zullen opleveren voor emissies van gevaarlijke stoffen; dat de vaten die oliën en oplosmiddelen bevat hebben enkel uitgespoeld worden;

Overwegende dat de exploitant bij het plaatsbezoek verklaart dat de zoutzuurbaden en de opslag van zoutzuur gebruikt voor het ontroesten van vaten zullen verwijderd worden; dat de aanvraag hiervoor ingetrokken wordt;

(...)

Overwegende dat de aanvrager stelt dat de aangevoerde vaten slechts onder volgende voorwaarden voor verwerking zullen aanvaard worden :

- de vaten moeten technisch leeg zijn; de restinhoud mag nooit meer zijn dan één kg bedragen wat overeenkomt met ca 0,5 % van hun inhoud;
- het vat is geen schroot en moet nog te reconditioneren zijn;
- het vat heeft geen giftige producten bevat;
- het vat heeft geen gechloreerde producten bevat

dat deze eisen als bijzondere vergunningsvoorwaarden in de milieuvergunning zullen opgelegd worden;

(...)

Overwegende dat de bestaande vatenuitbrandoven niet aan de emissievoorwaarden voor verbranding van afvalstoffen voldoet (...) dat belangrijke investeringen noodzakelijk zijn om een volledige en schone verbranding te verkrijgen; dat emissiegrenswaarden daartoe als sectorale voorwaarden in de milieuvergunning zullen opgelegd worden;

(...)

Overwegende dat solventemissies van de droogovens kunnen voorkomen; dat indien er een overschrijding van de sectorale normen vastgesteld wordt bijkomende maatregelen dienen genomen te worden;

(...)

Overwegende dat de inrichting op het huidig ogenblik niet kan geëxploiteerd worden aangezien de spuitkabines verzegeld werden; dat er geen representatief beeld van de geluidsproductie bestaat; dat de voornaamste geluidsbronnen met name de uitbrandoven, de straalmachine, de compressoren en de metaalbewerkingstoestellen binnen opgesteld zijn; dat de productielijn voor nieuwe vaten achteraan in de gebouwen langsheen de Schelde voorzien is op een relatief grote afstand van de woningen; dat de voornaamste bron van geluidshinder bestaat in het laden en lossen van de vaten en het aan- en afrijden van vrachtwagens; dat het noodzakelijk is een akoestisch onderzoek te laten uitvoeren en in functie daarvan de exploitatieperioden in het bijzonder wat betreft de buitenaktiviteiten te beperken; dat waarschijnlijk de grootste voor de omgeving voorkomende lawaaihinder te wijten zal zijn aan het verhandelen van de vaten bij het laden en lossen; dat het daarom ook noodzakelijk zal zijn om de tussentijdse opslag van vaten achteraan op het terrein onder te brengen aan de kant van de Schelde zover mogelijk weg van de omliggende bebouwing; dat de concrete uitvoering ervan moet onderzocht worden in

het in de milieuvergunning op te leggen akoestisch onderzoek".

Op het stuk van de evaluatie van de aanspraken en bezwaren van de indiener van het beroep overweegt het advies wat volgt :

"Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

de argumentatie van de Bestendige Deputatie met betrekking tot het aanwezig zijn van scheuren en barsten in de verharde bodems verwijst naar de huidige situatie; de vergunning voor een bepaalde aktiviteit kan niet geweigerd worden wanneer vaststaat dat door middel van maatregelen aan een huidige onvolmaakte toestand kan verholpen worden; mogelijke toekomstige bodem- en grondwaterverontreiniging kan voorkomen worden door herstelling van de verharde bodem waar zich scheuren voordoen en door inkuiping van de bovengrondse opslag van gevaarlijke stoffen zodat het uitlekken naar mogelijke niet vloeistofdichte bodems verhinderd kan worden; de voorwaarden voor inkuiping zullen in de vergunning op proef worden opgelegd; dit werd trouwens ook voorgesteld in het advies van de Afdeling Milieuvergunning;

aangezien de inrichting nog niet in exploitatie is kan op het huidig ogenblik geen beoordeling over eventuele lawaaihinder gemaakt worden; het is dan ook niet mogelijk dit aspect als element ter motivering van de beslissing te gebruiken;

het argument inzake bodemverontreiniging verwijst naar eventuele historische bodemverontreiniging veroorzaakt door de vorige exploitant en wordt als zodanig beoordeelt in het advies van de OVAM dat in het kader van onderhavig beroep uitgebracht wordt; uit dit advies moet blijken of er wel degelijk al dan niet sprake kan zijn van ernstige bodemverontreiniging en wie in bevestigend geval dan wel de saneringsplichtige en/of de saneringsaansprakelijke is;

de ontwaarding van de eigendommen kan ook geen deel uitmaken van de elementen ter beoordeling in onderhavig dossier;

de complexiteit van de situatie op zich kan geen grond zijn om een vergunning te weigeren; bovendien vloeit dit standpunt dat de situatie verwarrend is mede voort uit het feit dat men eventuele verplichtingen in het kader van het bodemsaneringsdecreet verbindt aan het al dan niet verlenen van de milieuvergunning; beide reglementeringen zijn juridisch totaal onafhankelijk zodat de ene niet als voorwaarde of als uitsluiting van de andere kan gesteld worden";

(f) Op 11 oktober 1996 brengt AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen een bijkomend advies uit dat, gelet op de verenigbaarheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften, principieel gunstig is.

(g) Eveneens op 11 oktober 1996 brengt de gewestelijke milieuvergunningscommissie haar advies uit. Ook zij stelt voor een proefvergunning voor een termijn van twee jaar te verlenen behoudens wat betreft de opslag van zoutzuur en de exploitatie van zoutzuur- en neutralisatiebaden, en met inachtname van bepaalde voorwaarden. Met betrekking tot luchtverontreiniging en geurhinder worden ten aanzien van de uitbrandoven bepaalde voorwaarden voorgesteld en de emissies van luchtverontreinigende stoffen moeten aan bepaalde voorwaarden voldoen. Tevens dienen metingen verricht. Met betrekking tot de geluidshinder wordt voorgesteld alle transport en het laden en lossen van vrachtwagens te verbieden tussen 19 uur en 7 uur en een akoestisch onderzoek te laten uitvoeren waarin maatregelen zijn opgenomen om de geluidshinder te beperken. Ook worden voorwaarden voorgesteld met betrekking tot de te reconditioneren vaten en wordt tevens voorgesteld alle nog op het terrein aanwezige afvalstoffen afkomstig van de vorige exploitant binnen een termijn van 10 maanden na de toekenning van de vergunning af te voeren naar een hiertoe vergunde verwerkingsinrichting volgens een door OVAM goedgekeurd verwijderingsplan. Voorts bevat het advies overwegingen die nagenoeg dezelfde zijn als die opgenomen in het advies van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL van 3 oktober 1996.

1.6. Naar aanleiding van de zitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie heeft de aanvrager een nota neergelegd. In die nota wordt nogmaals stilgestaan bij de problematiek van de bodemsanering en de verzoekende partij herhaalt een aantal argumenten die zij reeds in haar beroepsschrift deed gelden. Onder de hoofing "beperking van de aanvraag" staat te lezen :

> "Door verzoeker werd dd 26 februari 1996 een milieuvergunning aangevraagd die veel ruimer is dan de activiteiten die daadwerkelijk zullen worden ontplooid. De milieuvergunningsaanvraag betreft het reconditioneren van vaten. Deze reconditionering, zoals gepland door verzoeker, is echter volledig verschillend met de werkwijze die voorheen door ALVAT werd gehanteerd.
>
> De vergunningsaanvraag dd 26 februari 1996 die bij de Bestendige Deputatie werd ingediend heeft betrekking op dezelfde activiteiten als voorheen maar met sterke milieucorrecties. De uitbating wordt thans anders gepland. Zij zullen slechts betrekking (hebben) op een fractie van de vroegere activiteiten, de milieu-onvriendelijke procédes zullen niet meer worden gehanteerd door verzoeker!
>
> Geplande activiteit door verzoeker.
>
> Het is belangrijk te duiden welke activiteiten daadwerkelijk gepland worden door verzoeker. De reconditionering zoals gepland betreft de reiniging van twee verschillende types vaten, open en gesloten vaten. Voor de reiniging moet het onderscheid worden gemaakt tussen deze twee types vaten, de open vaten en de gesloten vaten.
>
> Open vaten : de eenvoudigste wijze om dergelijke vaten te reinigen is het uitbranden. Het vervuilend karakter van deze activiteit hangt af van de inhoud van deze vaten.
>
> Gesloten vaten : vermits deze vaten niet kunnen worden gebrand, omdat ze gesloten zijn, moeten zij worden gespoeld om ze te reinigen. Het milieuvervuilend karakter van die activiteit hangt ook hier af van de inhoud van de vaten.
>
> Geplande activiteit.
>
> Open vaten : enkel vaten die fruitsappen hebben bevat zullen worden gebrand. Waarom worden deze vaten gebrand? Deze vaten hebben langs de buitenzijde een papieren etiket dat anders met de hand moet worden afgeschraapt. Door deze branding wordt enkel het papieren etiket verbrand! Waar vroeger van inhoud verontreinigde vaten werden gezuiverd, waardoor verschillende scheikundige produkten in de atmosfeer vrij kwamen, zal nu enkel het etiket verbrand worden om het er niet met de hand te moeten afschrapen. Van

deze activiteit gaat geen verontreinigende invloed uit.

Gesloten vaten : deze vaten zullen enkel worden gespoeld, om ze geschikt te maken voor de verdere behandeling.

Hoeveelheid vaten.

Door ALVAT werden dagelijks meer dan 1000 vuile vaten gespoeld en gebrand, waardoor de vroegere inhoud van de vaten zich verder in het milieu kon verspreiden. Slechts 5000 à 6000 vaten per maand zullen worden gereinigd, bovendien gaat het hier niet meer over de chemisch vervuilde vaten".

1.7. Op 20 december 1996 wordt de thans bestreden beslissing genomen : verzoeksters beroep wordt ongegrond verklaard en het bestreden besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 10 juli 1996 wordt bevestigd. Volgende overwegingen verantwoorden de bestreden beslissing :

"(...)

Overwegende dat de gevraagde activiteiten zowel wat betreft diegene waarvoor hernieuwing gevraagd wordt als de nieuwe binnen de bestaande gebouwen uitgevoerd worden; dat de op- en overslag van vaten in open lucht gebeurt; dat de bedrijfsgebouwen centraal op het terrein van de inrichting gelegen zijn en ongeveer de helft van de totale perceels-oppervlakte innemen; dat ten aanzien van voormelde gunstige adviezen dient onderstreept dat deze bedrijfsgebouwen gelegen zijn op een afstand van amper ca. 75 meter van de dichtste woning; dat de inrichting zich bevindt op een afstand van amper 15 meter van een woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter en grenst aan een woongebied met landelijk karakter; dat in het voormelde ongunstige advies dd. 3 september 1996 van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur gesteld wordt :

'Gezien de aard en de ligging van het bedrijf nabij een woonkern, kunnen we stellen dat het bedrijf niet meer thuishoort op de huidige vestigingsplaats;

(...)

Overwegende dat zowel de binnen- als buiten-activiteiten gebeuren op verharde oppervlakten; dat alle opslag van gevaarlijke producten en afvalstoffen dienen ingekuipt te worden om bodem- en grondwater-verontreiniging in de toekomst te voorkomen; dat ten aanzien van voormelde gunstige adviezen dient aangestipt dat - zoals in het voormelde ongunstige advies dd. 03 september 1996 van de Afdeling Preventieve en Sociale Gezondheidszorg van het Departement Welzijn,

Volksgezondheid en Cultuur is aangegeven - de bodem van de werkplaatsen en van de opslagruimten niet volledig vloeistofdicht is; dat een bodemonderzoek overigens heeft uitgewezen dat de bodem reeds verontreinigd is zodat het terrein conform het bodemsaneringsdecreet gesaneerd dient te worden;

(...)

Overwegende dat de bestaande vatenuitbrandoven niet aan de huidig opgelegde emissievoorwaarden voldoet; dat voor volgende parameters overschrijdingen vastgesteld werden : stofdeeltjes, zware metalen, anorganische chloorverbindingen, zwaveldioxide, organische koolstof, dioxinen en furanen en voor koolstofmonoxide;
dat de oorzaken te wijten zijn aan een onvoldoende verbrandingsrendement, de aanwezigheid van verontreinigingen in de verbrande afvalstoffen en in de hulpbrandstof, een onvolledige verbranding en de wijze van afkoelen van de verbrandingsgassen en het rechtstreeks lozen van deze verbrandingsgassen uit de uitbrandzone;
dat in deze studie een aantal maatregelen voorgesteld worden om de verbranding te verbeteren om aan de emissienormen te kunnen voldoen inzonderheid met betrekking tot de verbrandingstemperatuur, de verblijftijd van de rookgassen en het installeren van een naverbranding; dat belangrijke investeringen noodzakelijk zijn om een volledige en schone verbranding te verkrijgen; dat de uitbrandoven uitsluitend met lichte stookolie zal gevoed worden;
dat ten aanzien van voormelde gunstige adviezen dient gesteld dat uit de studie kan afgeleid worden dat met de in de aanvraag opgenomen vatenuitbrandoven niet de normen kunnen worden bereikt die met toepassing van beste beschikbare technieken haalbaar zijn; dat daartoe immers nog bijkomende belangrijke investeringen noodzakelijk blijken te zijn;

(...)

Overwegende dat solventemissies van de droogovens kunnen voorkomen; dat ten aanzien van de voormelde gunstige adviezen dient aangestipt dat deze emissies tot overdreven hinder voor de nabijgelegen woningen aanleiding kunnen geven;

(...)

Overwegende dat de inrichting op het huidig ogenblik niet kan geëxploiteerd worden aangezien de spuitcabines verzegeld werden; dat er geen representatief beeld van de geluidsproductie bestaat; dat de voornaamste geluidsbronnen met name de uitbrandoven, de straalmachine, de compressoren en de metaalbewerkingstoestellen binnen opgesteld zijn; dat de productielijn voor nieuwe vaten achteraan in de gebouwen langsheen de Schelde voorzien is op een relatief grote afstand van de woningen; dat de voornaamste bron van geluidshinder evenwel bestaat uit het laden en lossen van de vaten en het aan- en

afrijden van vrachtwagens; dat deze activiteit in open lucht is voorzien en aldus, gelet op de onmiddellijke nabijheid van het woongebied, het risico op overdreven geluidshinder zeer reëel is;

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de argumentatie van de Bestendige Deputatie met betrekking tot het aanwezig zijn van scheuren en barsten in de verharde bodems is gegrond;
- alhoewel de inrichting niet opnieuw in exploitatie is kan op basis van de aard van de activiteiten die in open lucht zullen gebeuren en gelet op de nabijheid van het woongebied toch gesteld worden dat het risico op overdreven lawaaihinder heel reëel is;
- onverminderd de toepassing van het bodemsaneringsdecreet en het afvalstoffendecreet moet worden opgemerkt dat momenteel op het bedrijfsterrein nog steeds afvalstoffen afkomstig van de activiteiten van de vorige exploitant de N.V. ALVAT, opgeslagen in ca. 1.800 vaten en in twee bovengrondse houders van elk 50.000 l, aanwezig zijn; zonder eventuele verplichtingen in het kader van het bodemsaneringsdecreet of het afvalstoffendecreet te verbinden aan het al dan niet verlenen van de milieuvergunning, is deze aanwezigheid op het bedrijfsterrein van afvalstoffen alleszins een technisch element dat mee in aanmerking moet genomen worden bij de beoordeling van de toelaatbaarheid van de gevraagde bedrijvigheid; de opslag van deze afvalstoffen is overigens op zich reeds onderworpen aan een milieuvergunningsplicht en vertegenwoordigt ook bepaalde risico’s;
- met betrekking tot de ontwaarding van de eigendommen kan worden opgemerkt dat het verlenen van een milieuvergunning geen afbreuk doet aan de rechten ter zake;

Overwegende dat op basis van het voorliggende aanvraagdossier en de beschikbare gegevens gesteld kan worden dat de risico’s voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de exploitatie, zelfs mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau zullen kunnen worden beperkt";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan de schending van de motiveringsplicht en van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet)

> "Doordat de opgegeven motivering niet alleen tegenstrijdig is maar bovendien onjuist en de vergunningsaanvraag bespreekt zoals ze oorspronkelijk werd ingediend zonder daarbij rekening te houden met het belangrijke onderdeel van de aanvraag waarvan afstand werd gedaan door verzoekende partij;
> Terwijl een bestuurshandeling uiteraard grondig, correct en afdoende dient te worden gemotiveerd en eveneens dient aan te geven waarom het ene advies wel en het andere niet kan worden gevolgd";

dat zij dat middel als volgt adstrueert :

> "In de eerste overweging op pag. 10 van het bestreden besluit wordt gesteld dat vanuit het oogpunt van de stedebouwkundige en de ruimtelijke aspecten kan gesteld worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de vermelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met de ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften.
> In finé van de eerste overweging op pag. 12 van het aangevochten besluit wordt anderzijds gesteld dat ten aanzien van de voormelde gunstige adviezen dient gesteld dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de gevraagde bedrijvigheid slechts toelaatbaar is in de mate deze verenigbaar is met de woonomgeving.
> Anderzijds wordt in de tweede laatste overweging op pag. 13 van het aangevochten besluit vastgesteld dat verzoekende partij stelt dat de aangevoerde vaten slechts voor verwerking zullen worden aanvaard wanneer ze geen giftige producten hebben bevat evenmin als gechloreerde producten. Er werd daarbij uitvoerig gespecifieerd dat zulks tot gevolg had dat geen uitbranding van de vaten meer noodzakelijk was zodat het volledig onderdeel van de aanvraag met betrekking tot de uitbrandoven enerzijds en de emissievoorwaarden evenals beperkende maatregelen i.v. daarmee, anderzijds, daardoor kwamen te vervallen.

In de laatste overweging op pag. 15 kan men evenwel lezen dat de bestaande vatenuitbrandoven niet aan de huidig opgelegde emissievoorwaarden voldoet en dat overschrijdingen werden vastgesteld voor stofdeeltjes, zware metalen, anorganische chloorverbindingen, zwaveldioxyde, organische koolstof, dioxine, furalen en koolstofmonoxyde. De oorzaken daarvan zijn te wijten volgens de motivering aan onvoldoende verbrandingsrendement en de aanwezigheid van verontreinigingen in de verbrande afvalstoffen en in de hulpbrandstof, een onvolledige verbranding en de wijze van afkoelen van de verbrandingsgassen evenals het rechtstreeks lozen van die gassen uit de uitbrandzone. Hoewel dit onderdeel van de vergunning niet langer werd aangevraagd, en de minister daarvan in kennis was, en ondanks zelfs de gunstige adviezen desbetreffend, wordt er desondanks in de derde alinea op pag. 16 van het aangevochten besluit gesteld dat ten aanzien van de voormelde gunstige adviezen dient gesteld dat uit de studie kan afgeleid worden dat met de in de aanvraag opgenomen vatenuitbrandoven niet de normen kunnen worden bereikt die met toepassing van best beschikbare technieken haalbaar zijn; dat daartoe immers nog bijkomende belangrijke investeringen noodzakelijk blijken te zijn.

Uit het voorgaande blijkt onaanvaardbare tegenspraak en tegenstrijdigheid : er volgt een weigering die gemotiveerd wordt op een onderdeel van de aanvraag waarvan uitdrukkelijk afstand was gedaan. Doch bovendien dient er zelfs te worden aan toegevoegd dat uit de aanvraag en de bijgevoegde documenten werd vooropgesteld dat nog zeer belangrijke bijkomende investeringen ter beperking van de emissies dienen te worden uitgevoerd. Er werd aan toegevoegd dat de aanvrager daartoe bereid was, wat impliceert dat meteen het bewijs werd geleverd dat de beschikbare technieken voor hen effectief haalbaar waren. Het besluit motiveert overigens niet (aan) waarom ze niet haalbaar zouden zijn geweest.

In de laatste alinea op pag. 16 kan voor het overige worden gelezen dat de solventemissies van de droogovens kunnen worden voorkomen terwijl voor dat gedeelte van de aanvraag, met betrekking tot fruitsapvaten er uiteraard geen sprake kan zijn van solventemissies zodat evenmin kan worden voorgehouden dat die emissies tot overdreven hinder voor de nabijgelegen woningen aanleiding kunnen geven.

Op pag. 17 in de voorlaatste overweging wordt anderzijds eveneens als één van de voornaamste geluidsbronnen de uitbrandoven aangeduid terwijl precies van dat onderdeel van de aanvraag afstand werd gedaan. Met betrekking tot de geluidshinder dient ook opgemerkt te worden dat deze voor wat betreft het laden en lossen van de vaten quasi onbestaande zal zijn, gezien er een rubbertapijt zal geïnstalleerd worden zodra verzoeker in het bezit is

van de vergunning. Alle maatregelen teneinde het ontstaan van geluidshinder tegen te gaan werden dan ook getroffen. Het is dan ook slechts een kwestie van toezicht door de bevoegde overheid om mogelijke geluidshinder, waarvan het i.c., gelet op de maatregelen, onwaarschijnlijk is dat deze zich zal voordoen, te vermijden.

Tenslotte wordt er op pag. 18 onder de tweede gedachtenstreep als één der redenen tot weigering aangehaald dat er op het terrein van de vorige exploitant, nv ALVAT, die in faling is, nog steeds afvalstoffen aanwezig zijn en dat zonder eventuele verplichtingen in het kader van het bodemsaneringsdecreet of het afvalstoffendecreet te verbinden aan het al dan niet verlenen van de milieuvergunning, de aanwezigheid voor het bedrijfsterrein van afvalstoffen alleszins een technisch element uitmaakt dat mee in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van de toelaatbaarheid van de gevraagde bedrijvigheid.

Terwijl derhalve enerzijds wordt gesteld dat de verplichtingen in het kader van het bodemsaneringsdecreet en het afvalstoffendecreet niet kunnen worden gecombineerd met de milieuvergunning, blijkt men anderzijds toch met de aanwezigheid van die afvalstoffen rekening te houden bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag. Evenwel is het precies de aansprakelijkheid van de Vlaamse overheid, en in geen enkel geval van verzoekende partij, dat er op het terrein voormelde hoeveelheden afvalstoffen aanwezig zijn. Het is eveneens in eerste instantie de opdracht van de overheid om in te staan voor de verwijdering en de vernietiging van die voormelde afvalstoffen.

Uit het voorgaande moge duidelijk blijken dat het aangevochten besluit tegenstrijdig is gemotiveerd maar bovendien op onjuiste elementen berust en overigens in het geheel niet afdoende is in de motivering. De schending van de motiveringswet is dan ook duidelijk. Meteen is er een schending van art. 17 van het milieuvergunningsdecreet.

Het doel van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Het hoort dat duidelijk, desnoods bondig, in de beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust. Toegespitst naar onderhavig geval impliceert dit dat het bestreden besluit melding diende te maken van de gewijzigde omstandigheden t.o.v. voorheen zowel m.b.t. wonen als m.b.t. hinder en zulks ondanks de uit te voeren investeringen en ondanks de reeds uitgevoerde sanering. Eveneens dient duidelijk te

worden gemotiveerd hoe, in het licht van het voorgaande, desondanks aan alle positieve adviezen geen gevolg kan worden gegeven en dit wel moet t.a.v. het ene negatieve, evenals de pertinente opmerkingen waarom de hinderbeperkende voorstellen van verzoekende partij onvoldoende zijn";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt :

"Verzoekster is van mening dat de opgegeven motivering niet alleen tegenstrijdig is, maar bovendien onjuist en de vergunningsaanvraag bespreekt zoals ze oorspronkelijk werd ingediend zonder daarbij rekening te houden met een belangrijk onderdeel van de aanvraag waarvan afstand zou zijn gedaan.

Vooreerst is er geen tegenstrijdigheid tussen de overweging dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften (p.10) en de overweging dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de gevraagde bedrijvigheid slechts toelaatbaar is in de mate dat ze verenigbaar is met de woonomgeving (p.12).

In de eerste considerans verwijst de Minister immers naar het advies van AROHM dewelke enkel stelde dat de inrichting inderdaad volgens het gewestplan gelegen is in een industriegebied.

In de tweede considerans geeft de Minister zijn eigen visie en laat hij gelden dat zelfs in industriegebieden niet automatisch, zonder afweging van alle elementen, een vergunning moet worden verleend.

Vervolgens diende de Minister wel degelijk te antwoorden op de vergunningsaanvraag zoals trouwens nogmaals bevestigd in een nota tijdens de hoorzitting dd. 11/10/1996 voor de gewestelijke milieuvergunningscommissie. (stuk 9)

Onder de rubriek ’beperking van de aanvraag’ in deze nota geeft verzoekster inderdaad aan ’dat op 26/02/1996 een milieuvergunning werd aangevraagd die veel ruimer is dan de activiteiten die daadwerkelijk zullen worden ontplooid’.

Verder geeft men aan dat men in werkelijkheid minder ruime activiteiten ’plant’.

De Minister diende evenwel wel degelijk te antwoorden wat alle gevraagde rubrieken betreft aangezien eens de vergunning bekomen, niets verzoekster zou beletten haar plannen te wijzigen.

Nooit werd immers expliciet afstand gedaan van de aanvraag wat bepaalde rubrieken betrof.

In het algemeen kan trouwens gesteld worden dat de Minister een beslissing van de Bestendige Deputatie heeft bevestigd, het advies van de dienst Preventieve en Sociale Gezondheidszorg dd. 09/09/1996 heeft gevolgd en de gunstige adviezen die door andere

instanties werden verleend oordeelkundig en gemotiveerd heeft weerlegd.

Hetzelfde gebeurde trouwens met de grieven van verzoekster.

Voor het overige gaat het om een opportuniteitsoordeel dat, behoudens marginale toetsing, niet aan de controle van de Raad van State is onderworpen";

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel volgende weigeringsmotieven bekritiseert : de emissies van de vatenuitbrandoven, de solventemissies van de droogovens, de geluidshinder, de aanwezigheid van afvalstoffen van de vorige exploitant die een technisch element vormt bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag;

2.3.2. Overwegende, wat het eerste bekritiseerd motief betreft, dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de exploitant verklaart dat in de toekomst enkel vaten zullen worden uitgebrand die vruchtensap bevat hebben en bijgevolg geen gevaar zullen opleveren voor emissies van gevaarlijke stoffen, dat de vaten die oliën en oplosmiddelen hebben bevat enkel zullen worden uitgespoeld en dat de aanvrager stelt dat de aangevoerde vaten slechts onder bepaalde voorwaarden voor verwerking zullen worden aanvaard, dat zij namelijk technisch leeg moeten zijn en dat zij geen giftige of gechloreerde produkten mogen bevatten; dat in haar nota die de verzoekende partij aan de gewestelijke milieuvergunningscommissie voorlegde zij onder de hoofding "beperking van de aanvraag" heeft doen gelden dat enkel vaten die fruitsappen hebben bevat zullen worden gebrand en dat blijkbaar enkel aan de buitenkant teneinde het papieren etiket te kunnen verwijderen; dat die elementen er lijken op te wijzen dat naar de toekomst toe op het vlak van de emissies weinig gevaar te vrezen valt, zelfs al gebeurt het branden met een verouderde vatenuitbrandoven; dat in elk geval de bestreden beslissing voorbijgaat aan een aantal door de verzoekende

partij aangebrachte elementen ter ondersteuning van haar betoog dat door het branden van de vaten, zoals door haar geselecteerd en op de wijze die zij omschrijft, er geen emissies zullen vrijkomen die gevaren of risico's van enige betekenis kunnen meebrengen; dat daarbij komt dat zowel de afdeling milieuvergunningen van AMINAL als de gewestelijke milieuvergunningscommissie, blijkbaar rekening houdend met een studie die de verzoekende partij had voorgelegd, van oordeel lijken te zijn dat het mogelijk is om door middel van bepaalde belangrijke investeringen en het opleggen van zekere voorwaarden, de vergunning te verlenen ook wat de vatenuitbrandoven betreft;

2.3.3. Overwegende, wat het motief inzake de solventemissies van de droogovens betreft, dat het bestreden besluit stelt dat solventemissies van de droogovens voorkomen en op affirmatieve wijze poneert dat die emissies tot overdreven hinder voor de nabijgelegen woningen aanleiding kunnen geven; dat evenwel wordt vastgesteld dat de adviezen van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL en de gewestelijke milieuvergunningscommissie op het punt van de solventemissies genuanceerder zijn en stellen dat indien zou blijken dat op het vlak van de solventemissies van de droogovens er een overschrijding van de sectorale normen wordt vastgesteld, er bijkomende maatregelen dienen genomen te worden; dat blijkens die adviezen niet zonder meer kan worden besloten dat voor de nabijgelegen woningen er overdreven hinder kan worden berokkend; dat overigens ter terechtzitting de verzoekende partij heeft medegedeeld dat "waterafdunbare verf" zou worden aangewend;

2.3.4. Overwegende, wat het motief inzake de geluidshinder betreft, dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat er geen representatief beeld van de

geluidsproductie bestaat en "dat de voornaamste bron van geluidshinder evenwel bestaat uit het laden en lossen van de vaten en het aan- en afrijden van vrachtwagens; dat deze activiteit in open lucht is voorzien en aldus, gelet op de onmiddellijke nabijheid van het woongebied, het risico op overdreven geluidshinder zeer reëel is"; dat met die motivering de bestreden beslissing voorbijgaat aan het niet onbelangrijke gegeven dat de verzoekende partij heeft laten gelden dat mogelijke lawaaihinder bij de overslag van de vaten kan worden voorkomen "door het gebruik van gummimatten en het gesloten houden van de poorten"; dat voorts in de adviezen van de afdeling milieuvergunningen van AMINAL en van de gewestelijke milieuvergunningscommissie wordt gesteld dat de productielijn voor nieuwe vaten achteraan in de gebouwen langsheen de Schelde is gepland op een relatief grote afstand van de woningen en dat, voor wat betreft mogelijke lawaaihinder te wijten aan het verhandelen van de vaten bij het laden en lossen wordt voorgesteld een akoestisch onderzoek te laten uitvoeren waarin maatregelen zijn opgenomen om de geluidshinder te beperken;

2.3.5. Overwegende, wat het motief betreft dat de aanwezigheid van afvalstoffen van de vorige exploitant een technisch element uitmaakt bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag, dat blijkens de aanhef van het bestreden besluit de verwerende partij van oordeel lijkt te zijn dat vanuit juridisch oogpunt er geen koppeling is tussen, enerzijds, het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (bodemsaneringsdecreet) en het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (afvalstoffendecreet), en anderzijds, het milieuvergunningsdecreet aangezien het besluit overweegt dat "zonder eventuele verplichtingen in het kader van het bodemsaneringsdecreet of het afvalstoffendecreet te verbinden aan het al dan niet verlenen van de milieuvergunning",

de aanwezigheid van deze afvalstoffen een "technisch element" is dat mee in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van de toelaatbaarheid van de gevraagde bedrijvigheid; dat het niet duidelijk is in welke zin dat "technisch element" een weerslag heeft op de hinder en risico's van de geplande bedrijvigheid; dat het overigens de vergunningverlenende overheid vrij staat desgevallend de vergunningsaanvraag te weigeren wat betreft het gedeelte opslag van afvalstoffen; dat daarbij komt dat de verzoekende partij blijkbaar reeds grote inspanningen heeft geleverd om de aanwezige afvalstoffen te verwijderen en ook in de toekomst van plan blijft zulks te doen hetgeen tot uiting komt in volgende overweging van het bestreden besluit :

> "Overwegende dat zoals blijkt uit het advies van de OVAM dd. 07 mei 1996 er aan de voorwaarden opgenomen in de overeenkomst tussen I.V.R. en de pandverzilveraar van de N.V. ALVAT betreffende de reiniging van tanks en de verwijdering van afval grotendeels voldaan werd; dat de aanvrager stelt dat hij voor de opruiming tot hiertoe reeds ca. 8 miljoen BF uitgegeven heeft; dat de momenteel op het bedrijfsterrein nog aanwezige afvalstoffen opgeslagen in ca. 1.800 vaten en in twee bovengrondse houders van elk 50.000 l en die afkomstig zijn van de activiteiten van de vorige exploitant de N.V. ALVAT zo spoedig mogelijk voor vernietiging zullen afgevoerd worden; dat hiervoor een overeenkomst met de OVAM afgesloten werd; dat de inrichting en de installaties op het huidige ogenblik zowel binnen als buiten de bedrijfsgebouwen in een zeer zindelijke toestand verkeren";

dat ten slotte er ook nog op gewezen kan worden dat de afdeling milieuvergunningen van AMINAL en de gewestelijke milieuvergunningscommissie ervoor opteerden om de verplichte verwijdering van de aanwezige afvalstoffen binnen een bepaalde termijn als vergunningsvoorwaarde op te leggen;

2.3.6. Overwegende dat uit voorgaande overwegingen en vaststellingen blijkt dat in de huidige stand van de procedure aan de deugdelijkheid van een aantal op het eerste gezicht belangrijke weigeringsmotieven van de

bestreden beslissing kan worden getwijfeld; dat niet kan worden uitgesloten dat de ondeugdelijkheid van deze motieven van aard is de bestreden beslissing te vitiëren; dat het eerste middel ernstig is;

3.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verzoekende partij volgende uiteenzetting geeft :

"1.
De inrichting van verzoeker is uitsluitend gericht op en geschikt voor het reconditioneren van vaten. Ook de kwestieuze nieuwe vergunnigsaanvraag van verzoeker werd uitsluitend ingediend met het oog op het verkrijgen van een vergunning voor deze activiteit. Om een beeld te krijgen van de omzet die door verzoeker maandelijks werd behaald verwijst verzoeker naar stuk 30 : over een periode van twee maanden (einde 1996) bedroeg deze 14.725.110 frank.
2.
Door de aangevochten akte wordt aan verzoeker het recht ontzegd om de activiteiten, waaruit een inkomen genereert, verder te zetten. Gezien verzoeker niet het voornemen heeft om zijn exploitatie op een illegale wijze verder te zetten, zit er voor hem dan ook niets anders op om de deuren van zijn inrichting te sluiten, waardoor bovengenoemde inkomsten zullen wegvallen. Doordat het reconditioneren van vaten voor verzoekende partij de enige bron van inkomsten is, en zij voornoemde activiteit noodgedwongen dient te staken, verliest zij haar enig inkomen. Het cliënteel moet afhaken; wie wil er immers zijn vaten laten reconditioneren door een inrichting zonder vergunning ? Het volledig handelsfonds dat van de curator van de gefailleerde rechtsvoorgangster werd overgenomen, gaat meteen in zijn totaliteit verloren : het cliënteel zoals gezegd, de machines ingevolge hun onbruikbaarheid bij gebrek aan vergunning.
3.
Het is evident dat zonder inkomsten de inrichting van verzoeker niet meer kan draaien. De uitbatingskosten, die aanzienlijk zijn (zie stukken 16 tot en met 20 en stuk 22), zullen niet meer betaald kunnen worden. Zo dient er maandelijks een bezettingsvergoeding van 170.000 frank betaald te worden (zie stuk 1 p.2 en stuk 26) : zonder inkomsten is betaling onmogelijk. Ook het dure prijskaartje dat aan de elektriciteitsvoorziening vasthangt (420.000 frank per maand - stuk 16) en aan de lonen van het personeel (1.820.000 frank per maand - stuk 20) zal niet meer kunnen betaald worden. Gezien er geen inkomsten zullen zijn, en het personeel vanzelfsprekend niet

gratis kan werken, zullen de eenentwintig personeelsleden (19 arbeiders en 2 bedienden) noodgedwongen ontslagen moeten worden. Kortom, het bedrijf zal volledig lamgelegd worden : dit is uitsluitend het gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte, die de toestroom van liquiditeiten naar verzoekende partij volledig uitsluit.

4.

Het kan niet betwist worden dat verzoekende partij, ten gevolge van de bestreden beslissing, geconfronteerd wordt met een nadeel dat zeer moeilijk, zoniet onmogelijk te herstellen is, en dat veel meer is dan alleen een financieel nadeel. In dit verband verwijst verzoekende partij naar de rechtspraak van Uw Raad met betrekking tot sluitingsbevelen. Zo stelde Uw Raad in het arrest nr. 45.768 van 26 januari 1994 dat men in geval van sluiting van een onderneming, waardoor het voortbestaan van de onderneming in het gedrang komt, kan gewagen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. In dezelfde lijn oordeelde Uw Raad dat de omstandigheid dat een verzoeker de exploitatie zal moeten staken van een restaurant waarmede zij een zekere faam heeft kunnen vergaren, samen met de financiële en andere problemen die dit meebrengt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is. Volgens Uw Raad dient zelfs rekening te worden gehouden met het nadeel dat berokkend wordt door ontslag van personeel, gezien dit voor deze derden belangrijk en moeilijk te herstellen zal zijn. (In casu zijn er 19 arbeiders, het gaat hier om laag geschoold personeel dat quasi enkel een opleiding heeft om te functioneren in dit bedrijf. Daarvoor is het uitstekend geschikt. Op de arbeidsmarkt komt dit personeel bijna niet aan bod. Het sociaal passief is dan ook enorm).

De gevolgen teweeggebracht door het bestreden besluit zijn nagenoeg identiek : ook voor verzoekende partij dringt een sluiting zich immers op. Het bestaan van een MTHEN kan dan ook niet ontkend worden.

5.

Verzoeker heeft ook voor de inwerkingstelling van het bedrijf enorme uitgaven gedaan. Voor de elementen van de handelszaak van het ter ziele gegane nv ALVAT telde verzoeker 36 miljoen neer (zie stuk 29). Voor de oprichting van de rechtspersoon waarin de activiteiten zouden ondergebracht worden werd 1.000.000 frank neergeteld. De kosten van de saneringsoperatie kunnen op ongeveer 6.000.000 frank geraamd worden (stuk 21-zie punt 7 hierna). Ook al die inspanningen zullen nutteloos zijn indien het bestreden besluit onmiddellijk ten uitvoer gelegd zou worden.

6.

Er zijn nog andere indicaties die het voorhanden zijn van een MTHEN bevestigen. De situatie waarin het

bedrijf van verzoeker zal belanden ten gevolge van het bestreden besluit komt erop neer dat het voortbestaan van de onderneming in het gedrang wordt gebracht. Zulks wordt door Uw Raad beschouwd als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel :

> 'Indien een administratieve beslissing de levensvatbaarheid van een onderneming in het gedrang brengt of haar naar de rand van het faillissement voert, of nog indien zij haar plaats op de concurrentiemarkt zwaar aantast of de beëindiging van de economische activiteit in het verschiet brengt, mag men aannemen dat de bestuurshandeling een MTHEN veroorzaakt'.

In casu kan niet ontkend worden dat de aangevochten akte het voortbestaan van de onderneming op ernstige wijze belemmert, zelfs in die mate dat een faillissement dreigt. Er is dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

7.

Maar er is meer : zoals reeds in het feitenrelaas werd aangestipt, heeft verzoeker aanzienlijke inspanningen gedaan om de - door haar niet veroorzaakte - verontreiniging ter verwijderen, en het bedrijfsterrein op serieuze wijze op te kuisen alhoewel zij daartoe niet kon gehouden worden, gelet op haar hoedanigheid van 'onschuldige bezitter', en gelet op de aansprakelijkheid van de Vlaamse overheid om over te gaan tot verwijdering en vernietiging van de door ALVAT achtergelaten afvalstoffen. Tot hiertoe bedragen de uitgaven van deze saneringsoperatie 6 miljoen frank (stuk 21) : verzoekende partij heeft deze niet geringe financiële last alleen gedragen.

Het spreekt voor zich dat verzoeker deze belangrijke inspanningen niet voor niets gedaan heeft maar met de zekerheid van het verkrijgen van de exploitatievergunning. Verzoeker verkeerde in de terechte overtuiging dat haar inspanningen ertoe zouden bijdragen dat de overheid overtuigd zou worden van de bijdrage van verzoekende partij tot een volledige sanering van de sterk vervuilde erfenis van de rechtsvoorganger, en ook van de gegrondheid van de aanvraag tot exploitatievergunning en de mogelijkheden tot nieuwe tewerkstelling voor het destijds ontslagen personeel. Belangrijk bijkomend voordeel was eveneens dat door verzoeker uitdrukkelijk werd gesteld dat de aangevoerde vaten slechts voor verwerking zouden aanvaard worden wanneer ze geen giftige producten hebben bevat evenmin als gechloreerde producten. Bijgevolg was er geen uitbranding van de vaten meer noodzakelijk, zodat het volledig onderdeel van de aanvraag met betrekking tot de uitbrandoven enerzijds en de emissievoorwaarden evenals beperkende maatregen in verband daarmee, anderzijds, daardoor kwamen te vervallen.

In het licht van het voorgaande was de weigering van de aangevraagde milieuvergunning dan ook een

zware ontgoocheling, die tevens een moreel nadeel uitmaakt dat moeilijk te herstellen is. Gedurende een jaar heeft verzoekende partij een belangrijk vermogen moeten aanspreken om te saneren, personeel in dienst te nemen om te saneren (en niet om te verdienen) om dan uiteindelijk gewoon de laan te worden uitgestuurd.

8.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging een MTHEN veroorzaakt voor verzoekende partij. Alhoewel de duur van de annulatieprocedure op zich het MTHEN niet aantoont, staat het vast dat het i.c. ingeroepen nadeel niet hersteld kan worden door een annulatiearrest. Bij de uiteindelijke uitspraak over het annulatieberoep zal immers heel wat tijd verstreken zijn sinds de stillegging van de inrichting van verzoekende partij. Een mogelijke heropstarting van de inrichting zal op dat ogenblik haast ondenkbaar zijn, gelet op de voorgeschiedenis die het bedrijf heeft. Er zullen nieuwe machines moeten aangekocht worden. Nieuw personeel zal moeten gevormd worden en nieuwe klanten zullen moeten aangetrokken worden. Men zal volledig van nul moeten beginnen. Zulks lijkt een niet te klaren klus.

Daarnaast is er ook het gegeven dat verzoekende partij thans enkel een optie tot aankoop heeft op de gronden. Zij kan deze optie niet blijven verlengen, en zal, zonder schorsing van de aangevochten akte, noodgedwongen de overeenkomst moeten verbreken. Daardoor zullen ook de niet ontmantelbare machines verloren gaan en meteen het ganse handelsfonds. De optie kan niet gelicht worden zonder vergunning ... Gelet op de ernstige middelen die verzoekende partij inroept en de daaruit voortvloeiende grote kans op inwilliging van het annulatieberoep achteraf, inwilliging dewelke voor verzoekende partij na het opzeggen van de optie geen enkel nuttig effect zou ressorteren, is schorsing van de aangevochten akte derhalve aangewezen";

3.2. Overwegende dat met haar omstandig en concreet betoog, gestaafd met stukken, de verzoekende partij aannemelijk maakt dat het niet kunnen exploiteren van de door haar overgenomen inrichting haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat het betoog van de verwerende partij dat de verzoekende partij het nadeel hoofdzakelijk aan haarzelf te wijten heeft daar geen vergunning voor de verfspuitcabine voorhanden was, niet overtuigt omdat uit de stukken van het door de verzoekende partij neergelegd dossier blijkt

dat voor het overgrote deel van de overgenomen inrichting wel degelijk een vergunning voorhanden was en het ook niet uitgesloten is dat, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt, het niet opnemen in het vergunningsbesluit van de verfspuitinstallatie op een materiële vergissing berust aangezien alle partijen het erover eens zijn dat zonder de spuitcabine de inrichting niet kan worden geëxploiteerd en er kan worden van uitgegaan dat het verlenen van de exploitatievergunning aan de rechtsvoorganger van de verzoekende partij, de n.v. ALVAT, geen enkele zin had wanneer ook niet de exploitatie van de verfspuitcabine in de vergunning was begrepen;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

> "(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 20 december 1996 waarbij het beroep van de b.v.b.a. I.V.R. aangetekend

tegen de beslissing van 10 juli 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende weigering van de vergunning om een bedrijf voor de productie en reconditionering van vaten van 200 en 250 liter, gelegen te 9255 Buggenhout, Brielstraat 33, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding en wijziging ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M.-R. BRACKE.**